

Procés: recta final

OPINIÓ

TOTES LES FÓRMULES PER
ASSEGURAR LA VICTÒRIA DEL SÍ AL
FINAL DE PROCÉS PASSEN PER
INCORPORAR, PEL CENTRE I PER
L'ESQUERRA, PARTIDARIS DE L'ESTAT
PROPI NO INDEPENDENTISTES.

Instal·lats en la incertesa sobre el final del Procés, s'observen dues actituds contraposades i xocants. Els contraris a la independència de Catalunya donen per fet que no es produirà. No ho contempen ni com a possibilitat remota. Temps enrere expressaven dubtes i incerteses, preveïen i predeïen apocalipsis. Ara ja ni en parlen, si no és per acusar els recalçitrants de talibans, però ja amb més paternalisme que acritud. Ens haurem de creure que no els preocupa, o potser parlen i actuen *com si* no els preocupés. En l'art de simular, els catalans som tan bons, sense distincions de classe o adscripció, que no hi ha maneres d'escatir si els falcons que fem volar no passen de coloms tunejats.

Amb una simetria de mirall, el gruix dels independentistes que podem llegir o escoltar donen per feta la victòria, aquesta vegada amb vots. El baròmetre del CEO els anima. Argumenten que si enmig d'unes turbulències internes tan lamentables, el suport popular s'acosta al 48% i treu cinc punts d'avantatge als contraris, és fàcil imaginar com progressarem des de la moció de confiança, que serà concebuda i presentada com el tret de sortida de la recta final.

No es tracta de situar-se al mig, però algú s'equivoca. Tal com estan les coses, els dos escenaris, victòria o derrota, són possibles. Abans d'un any, tindrem sentència de les urnes. Mentrestant persisteix la incertesa. Les anàlisis afinades del baròmetre indiquen que una proporció significativa dels votants de Junts pel Sí votaria no a la independència, de la mateixa manera que una part dels que donarien suport als comuns votaria que sí. Una cosa va per l'altra? Ja ho veurem. En qualsevol cas, l'experiència del Quebec i Escòcia indica que els indecisos no es reparteixen sinó que van a parar al no.

XAVIER
BRU DE SALA
@Xbrudesala

La conclusió és que hi ha empat. Sobren coloms i falten vots.

Amb la deriva d'Espanya cap a les terceres eleccions o un Govern en minoria precària basat en el xantatge dels populars a PSOE i C's, és normal que el federalisme vagi a la baixa a favor de l'independentisme. Amb tot, fonamentar les expectatives de victòria en aquesta realitat, i atacar federalistes per precipitar la seva reconversió a l'autèntica fe, no sembla la millor estratègia. En tot cas i per si un cas, no pot ser l'única.

La recta final del procés és molt delicada. Tal com es planteja, actitud desafiant, RUI en comptes de DUI o primer DUI i després RUI, més aviat crea anticossos entre els moderats. Els possibles vots nous estan a l'esquerra, però hi

pot haver desercions pel centre. Ja n'hi va haver el 27N, i d'aquí l'auge de C's. La CUP i els Comuns demanen rebel·lió. Als votants d'ERC, tot els va bé. A una part de JxS, també. Però si no es dóna confiança al vot espantadís, l'empat persistirà. I cal tenir en compte que en aquesta batalla, empat i derrota són sinònims.

Oriol Junqueras i JxS han d'afinar molt. El president Puigdemont encara més. Tothom ha de tenir present que no hi ha tan sols una clau, cap a l'esquerra fins ara federalista, sinó dues. La bossa es pot omplir per un extrem mentre es buida per l'altre. On es deu amagar el desllorigador?

Els que entren per l'esquerra i els que van sortir o poden sortir pel centre tenen una cosa en comú. Són partidaris de l'Estat propi, no de la independència. Si els sumem tots, és probable que sobrepassin els 400.000 ciutadans. Encara que només fossin la meitat, el futur estaria a les seves mans. Ergo i per descomptat, resulta imprescindible enfocar la recta final amb un concepte clau, que és el contrari del desafiament. Negociació. El sí que es demani serà per negociar. A partir de l'Estat propi. A partir d'una nova legalitat, però per negociar. Negociar amb una carta molt poderosa a la mà. I entendre que tota negociació té un final obert. Si als radicals no els agrada, que s'hi posin fulles de pi, si convé seques i de punta, que dèiem de nanos. Per la causa que defensen és un sacrifici mínuscul.

Només amb una victòria del sí, ni que una part d'aquest sigui condicionat i reversible, es desencallarà la situació actual. Si persisteix l'empat social i polític, la derrota està assegurada, i la història, sobretot la pròpia, ens ensenya que les conseqüències de les derrotes són amargues.

Esriptor